

СЪДЪРЖАНИЕ

	1 ДЕКЕМВРИ	
Дванайсетте пътници		стр. 10
	2 ДЕКЕМВРИ	
Всеки ден е Коледа.....		стр. 14
	3 ДЕКЕМВРИ	
Легенда за първата коледна елха		стр. 17
	4 ДЕКЕМВРИ	
Обущарят и елфите		стр. 19
	5 ДЕКЕМВРИ	
Коледата на Тили.....		стр. 22
	6 ДЕКЕМВРИ	
Легендата за свети Никола.....		стр. 25
	7 ДЕКЕМВРИ	
Коледна песен.....		стр. 27
	8 ДЕКЕМВРИ	
Елата		стр. 31
	9 ДЕКЕМВРИ	
Бефана.....		стр. 34
	10 ДЕКЕМВРИ	
Ръкавичката		стр. 36
	11 ДЕКЕМВРИ	
Децата от Хамелн		стр. 40
	12 ДЕКЕМВРИ	
Обувките на Дядо Коледа.....		стр. 44

Звездоочка	13 ДЕКЕМВРИ	стр. 46
Малката кибритопродавачка	14 ДЕКЕМВРИ	стр. 50
Коледата на троловете	15 ДЕКЕМВРИ	стр. 52
Снежният човек	16 ДЕКЕМВРИ	стр. 57
Кащанка	17 ДЕКЕМВРИ	стр. 60
Даровете на тримата вълхви	18 ДЕКЕМВРИ	стр. 64
Коледна мечта	19 ДЕКЕМВРИ	стр. 66
Снежанка	20 ДЕКЕМВРИ	стр. 70
Камбаните	21 ДЕКЕМВРИ	стр. 73
Коледната мечта на Беки	22 ДЕКЕМВРИ	стр. 76
Лешникотрошачката	23 ДЕКЕМВРИ	стр. 79
Сделка с призрака	24 ДЕКЕМВРИ	стр. 82

1 ДЕКЕМВРИ

Дванайсетте пътници

Вечерта беше ледено студена. Зимното небе бе толкова ясно, че звездите блещукаха още по-ярко. Всичко беше спокойно, когато изведнъж...

– Бам! – Една саксия се разби в нечия врата, а след нея още една.

– Бум-бум-бум! – отнякъде загърмяха фойерверки.

Беше навечерието на Нова година и ударите на градския часовник точно отброяваха полунощ. Хората надигаха весело чаши и навсякъде се чуваха поздравления:

– Честита Нова година! Много здраве, любов, пари и край на всички неволи!

Точно тогава пощенската кола спря пред градските порти. В нея се возеха дванайсет пътници.

Но кои бяха те? Всеки имаше паспорт и багаж. Носеха подаръци за теб и мен, и за всички жители на града. Но защо идваха тези непознати?

– Добро утро! – поздравиха те пазача, изправен до градската порта.

– Е, да... Добро утро! – отвърна той, тъй като вече минаваше полунощ. – Вашето име? Вашата професия? – попита той първия пътник, който слезе от колата.

– Вижте паспорта ми! Аз съм си... аз.

Той беше жизнерадостен здравеняк, облечен в меча кожа и с топли ботуши.

– Аз съм изпълнителят на всички желания! Ела с мен и ще разбереш какво е Нова година. Прочут съм с това да правя подаръци и да организирам балове. Аз съм щедър и великолепен. Казвам се Януари и целият ми багаж се състои единствено от сметки.

След него дойде ред и на втория пътник. Той беше шегобиец, режисьор на комедии, балове с маски и всякакви други празненства, каквито можете да си представите: истински принц Карнавал!

– Знаете ли, животът ми е твърде кратък – внезапно каза той. – Аз съм Февруари и живея най-малко време от цялото ми семейство. Имам само

двайсет и осем дни! Е, да кажем дваайсет и девет, но само веднъж на четири години. Така че защо да не се повеселя колкото ми сърце иска? Урааа!

От колата слезе и третият странник. Беше бледичък, роднина на „четиресетте мъченици“ и минаваше за предсказвач на времето. На ревера си носеше малко букетче теменужки.

– Давай, Март! Хайде, марш! – провикна се четвъртият пътник от колата. – Влизай в стаичката на пазача! Приготвили са ти пунш, надушвам го.

Това не беше вярно, разбира се, а беше само първоаприлска шега! Ето как по свой си начин се представи и четвъртият непознат.

– Настроението ми е променливо – заяви внезапно Април. – Ту дъжд, ту слънце, разместване на мебели, изнасяне, нанасяне... Аз съм странен и капризен. Както съм засмян, изведнъж започвам да лея сълзи и макар да нося летни дрехи в куфара си, трябва да съм луд, за да ги облека. През април по тънка дрешка... ще е грешка!

След него от колата слезе елегантна млада жена.

– Аз съм... госпожица Мая. Но може да ми викате и Май!

Беше облечена в красива лятна рокля от зелена коприна като букови листа, а косата ѝ беше обсипана с анемонии. Парфюмът ѝ, „Дива момина сълза“, бе толкова натрапчив, че охранителят не можеше да се сдържи и кихна. Беше невероятно очарователна и се изявяваше като горска певица. Пееше из прохладните поляни за собствено удоволствие.

– А ето я и следващата дама – провикнаха се останалите пътници в каретата.

От колата слезе госпожица Юния, млада и изискана. Беше родена, за да се излежава и да спи до късно. Винаги даваше банкет в най-дългия ден от годината – 21 юни, за да имат хората време да изядат цялата храна. Не обичаше да пътува сама и затова я придружаваше по-малкият ѝ брат – Юли. Той имаше широки плещи и ходеше с летни дрехи и сламена шапка на главата. Багажът му бе съвсем лек, защото да мъкнеш тежък товар в горещините бе прекалено мъчително. Разбира се, винаги носеше шапка за къпане и бански костюм.

После се появи тяхната майка – госпожа Август. Тя бе продавачка на плодове, фермерка, облечена в широка рокля. Беше приятно закръглена, поради което лесно се задъхваше в жегата. Обичаше да се меси в чуждите работи и да говори за всички и всичко!

След нея слезе художник, майстор на цветовете – Септември. Той познаваше цялата гама от топли багри и се упражняваше върху гората. Жълто, червено, кафяво: листата се сменяха според неговите желания, но винаги бяха много красиви. Тази вечер единственият му багаж бе бурканче с боя.

Дойде ред и на „великия земеделец“ – Октомври. Той не мислеше за нищо друго освен за оран и сеитба и разбира се, лов – неговата голяма страст. Носеше пушка и водеше куче. Разправяше нещо за селско-

то стопанство, но никой не чу и дума от това, което каза, защото ноемврийски кихавици заглушиха гласа му.

– Ааапчих! – Ноември беше толкова настинал, че вече и чаршаф не му бе достатъчен, за да си издуха носа.

Но имаше толкова много работа за вършене: всички дърва трябваше да се насекат и нарежат за зимата. А това не беше никак лесно.

Накрая се появи възрастна дама с малък чайник. Госпожа Декември трепереше от студ, очите ѝ блестяха като звезди и в ръце носеше малка ела.

– Ще се грижа за нея, за да порасне голяма и величествена за следващата Коледа – обясни тя. – Ще видите каква богата украса от свещички, лакомства, златни ябълки и сладкиши с мед, канела и джинджифил ще има. Тогава ще извадя от джоба си книжка с приказки и всички деца ще се втурнат да ме слушат!

– Добре, добре! – каза началникът на стражата. – Пуснете дванайсетте пътници един по един. Паспортът на всеки е валиден само за месец, а след изтичане на срока ще отбележа как са се държали! И като начало, поканете господин Януари да влезе!

2 ДЕКЕМВРИ

Всеки ден е Коледа

- М**оля те, татко, разкажи ми някоя история! – помоли Ейми баща си.
- Добре – отвърна той. – Имало едно време едно малко прасенце...
- Не, не и не! – прекъсна го Ейми. – Не искам и да чувам вече истории за малки прасенца. Измисли нещо друго!
- А за какво искаш да е историята, малка госпожице? – попита татко.
- За Коледа! – отвърна момиченцето. – Скоро празнувахме Деня на благодарността, хапнахме пуйка и си разменихме подаръци. Следващият празник е Коледа, затова ми разкажи хубава коледна приказка.
- Добре тогава, да започнем с историята на едно малко момиченце, което искало всеки ден да бъде Коледа.
- Ехааа... Страхотно! – възкликна Ейми.
- Та имало едно време едно малко прасенце... Ох! Но защо ме щипна, Ейми? – прекъсна разказа си баща ѝ.
- Защото каза „малко прасенце“ вместо „малко момиченце“.
- Е, няма голяма разлика между малко прасенце и лакомо момиченце, което иска всеки ден да е Коледа, за да яде сладкиши, но както и да е. Нека да започнем отначало:

Едно малко момиченце толкова много обичало Коледа, че искало тя никога да не свършва. Малко след Деня на благодарността то изпратило писмо до старата Коледна фея.

„Скъпа Коледна фею, бих искала всеки ден да бъде Коледа. Възможно ли е това? Моля за отговор. Благодаря!“

Старата фея се позабавила, но на Бъдни вечер момиченцето най-накрая получило писмо. „Скъпа Ейми, тази година всеки ден ще бъде Коледа, така както пожела. За последващите – ще помислим. Хиляди целувки! Коледната фея.“

Момиченцето решило да не казва на никого за тази голяма тайна. На коледната утрин то се събудило и намерило в обувките си лакомства, портокали и малки играчки, точно както всяка година.

После се втурнало към библиотеката, където цялото семейство се било събрало. Ейми видяла големите подаръци, красиво подредени на масата. В средата на стаята царствено блестяла прекрасна коледна елха. Щом и последната кутия била разопакована, Ейми разгледала изненадите: имало книги, хартия за писане, кутии за рисуване, кукли, както и всякакви лакомства.

Тази Коледа била много специална за Ейми. Цял ден тя хапвала сладкиши и бонбони, а накрая така преяла, че си легнала, без да вечеря. На следващата сутрин братята и сестрите ѝ я събудили с песни и танци в стаята ѝ, докато разопаковали нови подаръци.

– Коледа, Коледа, Коледа е! – викали те, полудели от радост.

– Не е вярно! – казало момиченцето, прозявайки се. – Коледа беше вчера!

– Така ли? А какво ще кажеш за това? – отговорили те и ѝ показали купчина с нови подаръци.

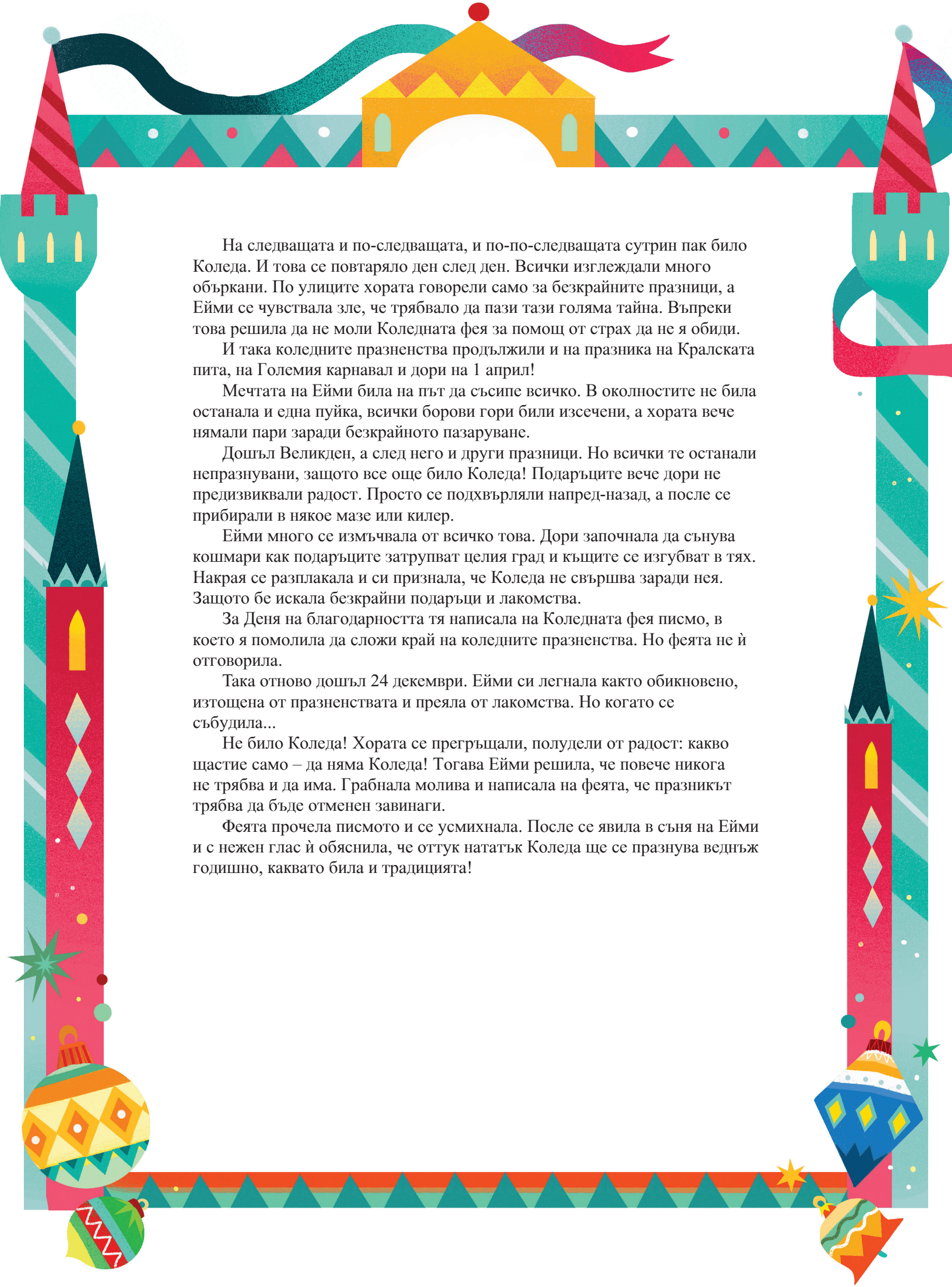
Момиченцето скочило от леглото и се затичало към библиотеката. Там го очаквали още празнични изненади, а елхата блестяла както предишния ден. „Виж ти! – помислила си Ейми. – Коледната фея спази обещанието си!“

Баща ѝ обикалял смутено наоколо, братята и сестрите ѝ разопаковали подаръци, а майка ѝ не спирала да повтаря притеснено:

– Но какво ще правим с всичко това?

Момиченцето все пак било щастливо и отново прекарало целия ден в ядене на лакомства.

На следващата и по-следващата, и по-по-следващата сутрин пак било Коледа. И това се повтаряло ден след ден. Всички изглеждали много объркани. По улиците хората говорили само за безкрайните празници, а Ейми се чувствала зле, че трябвало да пази тази голяма тайна. Въпреки това решила да не моли Коледната фея за помощ от страх да не я обиди.

И така коледните празненства продължили и на празника на Кралската пита, на Големия карнавал и дори на 1 април!

Мечтата на Ейми била на път да съсипе всичко. В околностите не била останала и една пуйка, всички борови гори били изсечени, а хората вече нямали пари заради безкрайното пазаруване.

Дошъл Великден, а след него и други празници. Но всички те останали непазнувани, защото все още било Коледа! Подаръците вече дори не предизвиквали радост. Просто се подхвърляли напред-назад, а после се прибирали в някое мазе или килер.

Ейми много се измъчвала от всичко това. Дори започнала да сънува кошмари как подаръците затрупват целия град и къщите се изгубват в тях. Накрая се разплакала и си признала, че Коледа не свършва заради нея. Защото бе искала безкрайни подаръци и лакомства.

За Деня на благодарността тя написала на Коледната фея писмо, в което я помолила да сложи край на коледните празненства. Но феята не ѝ отговорила.

Така отново дошъл 24 декември. Ейми си легнала както обикновено, изтощена от празненствата и преяла от лакомства. Но когато се събудила...

Не било Коледа! Хората се прегръщали, полудели от радост: какво щастие само – да няма Коледа! Тогава Ейми решила, че повече никога не трябва и да има. Грабнала молива и написала на феята, че празникът трябва да бъде отменен завинаги.

Феята прочела писмото и се усмихнала. После се явила в съня на Ейми и с нежен глас ѝ обяснила, че оттук нататък Коледа ще се празнува веднъж годишно, каквато била и традицията!